

POSTANOWIENIE

26 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 26 września 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
przeciwko "B." spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w C.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 7 marca 2024 r., I AGa 160/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz „B.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. 5400 złotych kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Powód M. sp. z o.o. w K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 7 marca 2024 r., zaskarżając ten wyrok w części, wnosząc o jego uchylenie i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, ewentualnie o

uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie spraw do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy prawa materialnego. Zdaniem skarżącego treść zaskarżonego wyroku została oparta na błędnym zastosowaniu przez Sąd Apelacyjny art. 60 k.c., tj. na wadliwej wykładni oświadczeń woli stron, gdyż z uwagi na to, że M. w żadnym z pism nie wskazywała na wykonanie przez pozwanego świadczenia w zakresie kary umownej, na wygaśnięcie tego zobowiązania, to zachowaniu powoda nie można przypisać jednoznaczności.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Enigmatyczny i niejasny wywód, zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (s. 12 skargi kasacyjnej), sprowadza się jedynie do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś wykazania, że uchybienia w zakresie wykładni lub stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegają

różnym ocenom. Autor skargi kasacyjnej nie przedstawił argumentów świadczących o tym, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia art. 60 k.c. W szczególności nie jest jasne ani do jakiej czynności (zachowania) stron odnosi się ten zarzut, ani na czym polega błędne zastosowanie tego przepisu. Co więcej skarżący zdaje się uważać, że art. 60 k.c. dotyczy wykładni oświadczeń woli, co jest tezą oczywiście błędną. Trudno też zrozumieć, o jakiej „jednoznaczności” mowa w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jakie konsekwencje miałyby się wiązać z wadliwą oceną Sądu Apelacyjnego tej kwestii.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a stosownie do art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

[SOP]

[ms]